

15435^x
KUNGL. UNIVERSITETETS BIBLIOTEK

UPPSALA

Landsmålsarkivet

Lappland

Vilhelmina m

Eriksson, Nils. 1942.

Stalo.

6 H. 42

Stagan om Stalouberget.

Jagland

För länge sedan kom en lappojke Vilhelmina en höst bort i Stalouberget. Hans förson. äldrar såtte länge efter honom, men kunde ej finna honom.

På våren, när de flyttade upp till fjällen, såtte de på nytt efter sin förlofede son. Till deras glädje och förnämning hittade de honom, där han satt högst upp på berget. Men han var på en så otillgänglig plats, att de icke kunde komma till honom.

- Vad lider äret? ropade lappojken.

- Det är vär, sade fadersn. Vill du inte komma ned till oss?

- Om ni gör en bild av en fjärsall, vilken är alldeles lik mig och stället

Den under berget på en skyddad plats samt sedan offer till denna bild varje gång ni far förbi här, så får jag komma tillbaka till er, sade lappojken.

Föräldrarna gjorde också som gossen hade sagt. De tillverkade en människobild av en tall. Som ögon satte de dit glasbitar. Därpå lupo de honom till Stalouberget och satte honom på en väl skyddad plats, som var snar att hitta.

Deras pojke kom så tillbaka till dem.

Sedan offerade de varje häst och var, så de flyttade förbi, till träbilden som tack för att de återfått sin gosse.

Många ha försäkt att säka
rätt på honom, men ingen har lyckats
litta honom. Så väl hade de gömt ho-
nom.

En gammal man berättade för
mig, att han hade, att stalonqu-
den hade brunnit upp, då berget
för många, många år sedan häja-
des av en våldsam skogsbrand.

En annan man har berättat, att
han sett guden gå från Stalonberget
till Bybränna och hära en per-
ningspann på nordra sidan.

En lapp hade också sett guden
stå inne i en grotta i berget. Han
hade varit som en levande människa.
Han hade t.o.m. ristat ögonen. Han
hade märkt ut platsen i träden

för att kunna hitta dit senare, men
då han några dagar därefter i sällskap
med några andra personer skulle så-
ka rätt på gudar, kunde han omöj-
ligen hitta honom.

Då jag var gelare hittade jag fle-
ra stora fjödjupningar i bergets
Hälén hade en diameter av cirka en
aln. Det syntes väl, att de voro
gjorda av människohänder. Jag har
flera gånger sedan försökt hitta
tillbaka till denna plats, för att
se efter om måjligen det där
träbelädet fanns i närheten, men
det har ej lyckats mig.

För några årtionden sedan
var ett sällskap personer uppe i
Stalouberget en midsomnatt

för att söka rätt på guden. De trodde, att det skulle gå lättare, om de försökte en vintersommarnatt mellan klockan sju och ett. De klättrade upp i berget under den ljusa natten. Till sist komma de till en ansats, som ledde fram till en grotta. Bäst de gick på ansatsen, ju närmare vägen avstängd av en rad träpälmar, som slagits ned i marken. De började rycka upp dessa, men då de tittade upp, fingo de till sin stora häpnad och förvåning se ett av gammans boningshus stå i lägor. De slängde därför träpälarna och sprungo allt vad de förmådde ned till byn. Men då de komma fram

Landsm. Uppsala 15435
 N. Eriksson 1942 VILHELMINA
 LPL.

dit, fann de gårdar, som de sett
stå i ljusan luga, stå alldeles o-
skadd. De säga inte det minsta
spår av någon eld.

De förstod nu, att Stalarn-
guden hade lurat dem.

Ägareman: Bonden Viktor Persson,
Stalarn, född Järstades
år 1901.

Uppbudsman: Vils Eriksson,
Stånsholm.

Landsm. Uppsala 15435

N. Eriksson 1942 VILHELMINA

LPL.